

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti **žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **13. listopadu 2014**, č. j. **SZPI/AB401-10/2014**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 13. 1. 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, č. j. SZPI/AB401-10/2014, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení; eventuálně žalobkyně navrhla snížení uložené pokuty na částku nepřevyšující 100.000,-Kč.

Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátem v Plzni, ze dne 13. 6. 2014, č. j. SZPI/AB401-7/2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo rozhodnuto tak, že **1)** žalobkyně dne 20. 1. 2014 ve své provozovně v Rokycanech, Jiřího Růžičky 1226 uváděla na prodejní ploše do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje potravinu *Cibule kuchyňská žlutá*, kontrolovaná dávka 120 kg, země původu Nizozemsko, která nevyhověla ve znaku minimální požadavky na jakost požadavkům uvedeným v příloze 1 část A - všeobecná obchodní norma odst. 1 nařízení Komise (EU) č. 543/2011, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 pro odvětví ovoce a zeleniny a odvětví výrobků z ovoce a zeleniny, v platném znění (dále jen „*nařízení č. 543/2011*“), pro vady: 22 % hmotnosti kontrolované dávky tvořily cibule postižené zhoršením jakosti, byly nezpůsobilé ke spotřebě (měkké, sklovité se známky hniloby).

Uvedením této potravin do oběhu došlo k porušení povinností stanovených v čl. 76 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů se zemědělskými produkty a zrušují se nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, v platném znění (dále jen „*nařízení č. 1308/2013*“) („*Držitel produktů odvětví ovoce a zeleniny a výrobků z ovoce a zeleniny, na které se vztahují obchodní normy, může tyto produkty a výrobky vystavovat za účelem prodeje, nabízet k prodeji, prodávat, dodávat či jakýmkoli jiným způsobem uvádět na trh v rámci Unie pouze v souladu s těmito normami a odpovídá za zajištění tohoto souladu.*“). Tímto jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*zákon o potravinách*“) podle nějž se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny.

Dále **2)** žalobkyně ve své provozovně v Plzni, ul. Lochotínská/O. Beníškové, Plzeň, dne 3. 2. 2014 uváděla do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje na prodejní ploše potravin **a)** *Mandarinky volné*, odrůda Clemenules, kontrolovaná dávka 140 kg, země původu Španělsko, které nevyhověly ve znaku minimální požadavky na jakost ustanovením uvedeným v příloze 1 část B - zvláštní obchodní normy ČÁST 2: Obchodní norma pro Citrusové plody Oddíl II. Ustanovení o jakosti, písm. A. Minimální požadavky, nařízení č. 543/2011 pro vady: 9,6 % hmotnosti hodnocené šarže obsahovalo plody s plísní a hnilobou; **b)** *Mandarinky klementinky balené á 1 kg*, odrůda Hernandia, kontrolovaná dávka 24 kg, země původu Španělsko, které nevyhověly ve znaku minimální požadavky na jakost ustanovením uvedeným v příloze 1 část B - zvláštní obchodní normy ČÁST 2: Obchodní norma pro Citrusové plody Oddíl II. Ustanovení o jakosti, písm. A. Minimální požadavky, nařízení č. 543/2011 pro vady: 16,6 % počtu balení obsahovalo plody s hnilobou a plísní; **c)** *Jahody 250 g/PE vanička*, kontrolované množství 128 kg/512 kusů balení, země původu Maroko, které nevyhověly ve znaku minimální požadavky na jakost ustanovením uvedeným v příloze 1 část B - zvláštní obchodní normy ČÁST 7: Obchodní norma pro Jahody Oddíl II. Ustanovení o jakosti, písm. A. Minimální požadavky, nařízení č. 543/2011 pro vady: 55 % počtu balení obsahovalo jahody s plísní a hnilobou; **d)** *Pomeranče sít' 1 kg*, kontrolované množství 9 kg, země původu neuvedena, které nevyhověly ve znaku požadavky na označování ustanovením uvedeným v příloze 1 část B - zvláštní obchodní normy ČÁST 2:

Obchodní norma pro Citrusové plody Oddíl VI. Ustanovení o označování, písm. A, B, C, D. nařízení č. 543/2011 - nebyly označeny jménem a adresou odesílatele, názvem druhu produktu, názvem odrůdy, původem produktu, třídou jakosti.

Uvedením těchto potravin do oběhu došlo k porušení povinností stanovených v čl. 76 odst. 3 nařízení č. 1308/2013. Tímto jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách.

Za tyto správní delikty byla žalobkyni podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách uložena (v souladu s absorpční zásadou ve smyslu § 12 odst. 2 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) úhrnná pokuta ve výši 500.000,- Kč (výrok I.) Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč a byla jí stanovena lhůta k zaplacení pokuty a nákladů řízení (výrok II.)

K odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2014, čj. SZPI/AB401-10/2014 rozhodnuto tak, že pod bodem 1. se podle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu prvostupňové rozhodnutí v části výroku I. bodu 2) písm. b) a c), tj. v části týkající se potravin *Mandarinky klementinky balené á 1 kg a Jahody 250g/PE vanička*, ruší a řízení se vůči tomuto skutku zastavuje. Pod bodem 2. pak žalovaná podle § 90 odst. 1 písm. a) změnila výrok I. a II. tak, že snížila uloženou pokutu z částky 500.000,- Kč na částku 250.000,- Kč.

Řízení bylo v části zastaveno z důvodu nesprávného postupu při zjišťování množství nevyhovujících kusů ovoce v případě mandarinek klementinek a jahod.

II. Žaloba

1. Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné. Nezákonnost spatřuje v tom, že rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání, je věcně a právně nesprávné, je v rozporu se skutečným stavem a s provedenými důkazy a spisy, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená.

Žalobkyně má za to, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení žalobkyně na jejích právech jakožto účastníka řízení, a to zejména na právu legitimního očekávání postupů a rozhodnutí správních orgánů a na jejím právu, aby o jejích právech a oprávněných zájmech bylo rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Citované rozhodnutí napadá žalobkyně, pokud se týká výroku uvedeného pod bodem 2. Pokud se týká části napadeného rozhodnutí pod bodem 1, kdy došlo k částečnému zastavení řízení, potom v této části žalobkyně rozhodnutí nenapadá.

2. Napadeným rozhodnutím došlo k podstatnému omezení předmětů řízení, došlo k zastavení řízení ve věci ve vztahu k dvěma potravinám, současně došlo ke snížení pokuty z částky 500.000,- Kč na 250.000,- Kč. Žalobkyně má za to, že napadeným rozhodnutím a postupem správního orgánu došlo k porušení zásady legitimního očekávání.

Pokud se týká legitimního očekávání, potom se v napadeném rozhodnutí uvádí, že ke zvýšení pokut docházelo postupně od roku 2013.

Žalobkyně dále považuje za potřebné uvést, že v roce 2013 došlo ke zvýšení počtu kontrol, avšak ke snížení počtu negativních zjištění. Přitom v roce 2013 došlo za tohoto trendu k navýšení pokut skokově o 82 %. Již toto navýšení bylo podle žalobkyně nutno považovat za neodůvodněné a neočekávatelné. Tento trend vyplývá z výročních zpráv samotné žalované, jak jsou uveřejňovány na jejích internetových stránkách. Tyto zprávy žalobkyně přiložila k žalobě.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti má tedy žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí a postup správních orgánů obou stupňů je v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Pokud se v napadeném rozhodnutí k otázce výše pokuty uvádí, že tím, že došlo ke snížení pokuty z částky 500.000,- Kč na částku 250.000,- Kč, reaguje tímto žalovaný na námitky žalobce směřující do výše uložené pokuty (zejména pokud jde o rozpor se zásadou spravedlivého očekávání a předvídatelnosti rozhodování, námitku, že odůvodnění sankce je v rozporu se skutečným stavem věci a námitku nepřiměřenosti pokuty), potom je tento závěr nesprávný a nemůže na uvedených námitkách nic změnit. V daném rozhodnutí totiž nedochází k prostému snížení pokuty z částky 500.000,- Kč na částku 250.000,- Kč, ale ke snížení pokuty dochází za současného podstatného omezení předmětu řízení. Žalobkyně má za to, že snížení pokuty by bylo možno považovat za adekvátní, pokud by se dopustila porušení povinností v rozsahu, jaký jí byl vytýkán prvoinstančním rozhodnutím.

Žalobkyně má za to, že s ohledem na všechny okolnosti případu, s ohledem na omezení předmětu řízení, s ohledem na charakter a počet nedostatků, které jsou jí vytýkány druhoinstančním rozhodnutím, množství potravin, u nichž byl nedostatek zjištěn, jakož i s ohledem na zásadu legitimního očekávání, by bylo možno považovat za přiměřenou pokutu nepřevyšující částku 100.000,- Kč.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žalobkyně ve své žalobě především tvrdí porušení zásady legitimního očekávání a v souvislosti s tím poukazuje na to, že v roce 2013 podle ní došlo ke skokovému navýšení pokut o 82 %, které je nutno považovat za neodůvodněné a neočekávatelné. Snížení pokuty ve výši 500.000,- Kč na 250.000,- Kč by považovala za adekvátní, pokud by byl zachován rozsah jí vytýkaných skutků. S ohledem na to, že žalovaná podstatně omezila předmět řízení, považovala by za přiměřenou pokutu ve výši 100.000,- Kč.

Žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvádí, že k navýšení pokut docházelo postupně a zejména od počátku roku 2013, kdy předchozí zjištění inspektorů SZPI indikovala, že se kvalita nabízených potravin a obecně naplňování požadavků potravinového práva zhoršily. Bylo tak zjevné, že průměrné pokuty, které byly dosud ve správním řízení ukládány, ztratily svůj preventivní a represivní účinek a nebyly pro provozovatele potravinářských podniků dostatečně odrazující. Přitom evropské

potravinové právo v čl. 55 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (dále případně jen „nařízení č. 882/2004“) požaduje, aby sankce byly účinné, přiměřené a odrazující. To je ve vztahu k potravinám jiným než nebezpečným tuzemskými právními předpisy naplněno v dostatečné míře právě ustanovením § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, které se správním deliktem spočívajícím v uvádění na trh potravin jiných než nebezpečných spojuje maximální výši sankce 3.000.000,- Kč. Správní orgán se tak může při svém správním uvážení pohybovat právě v daném rozsahu, a to od 0,- Kč do 3.000.000,- Kč, přitom se musí zabývat zákonnými kritérii a jeho správní uvážení nesmí vybočit ze zákonných mezí. Nyní uložená pokuta, snižena odvolacím orgánem na 250.000,- Kč, která byla řádně individualizována (viz výše), je zcela v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a nelze ji tedy vnímat jako odklon, který by bylo třeba speciálně odůvodňovat právě v nyní posuzované věci.

Pokud jde o pokutu uloženou žalobkyni v tomto konkrétním případě, pak žalovaná uvádí, že snížení pokuty z 500.000,- Kč na 250.000,- Kč samozřejmě reflektuje skutečnost, že ohledně části jednání bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a řízení zastaveno. Žalovaná dospěla k částce 250.000,- Kč jednak po přezkoumání úvahy správního orgánu I. stupně o závažnosti protiprávního jednání účastníka řízení, v níž jí nezbývalo než vypustit jednu úvahu hodnocenou ve prospěch účastníka řízení, a dále na základě změněné úvahy o množství nevyhovujících potravin (a to právě z důvodu zastavení řízení ohledně části jednání). Toto množství podle žalované již nadále nebylo možno hodnotit jako velké, nýbrž jako střední. Celkově pak žalovaná dospěla k závěru, že závažnost protiprávního jednání účastníka řízení je třeba z těchto důvodů hodnotit nikoli jako střední, nýbrž jako nižší, a tomu považovala za přiměřenou pokutu ve výši 250.000,- Kč. Lze tedy shrnout, že žalovaná k této částce dospěla nejen na základě přezkumu úvahy správního orgánu I. stupně o závažnosti tohoto jednání, ale rovněž (a především) na základě změn těchto úvah provedených v důsledku zastavení části řízení, a nelze se tak ztotožnit s účastníkem řízení v tom, že přiměřená by po změnách provedených žalovanou byla pokuta ve výši 100.000,- Kč. Taková pokuta by nejenže nebyla přiměřená závažnosti tohoto protiprávního jednání, ale ani by s ohledem na žalobkyni jako takovou neplnila svou represivní a preventivní funkci. Ostatně žalobkyně v žalobě ani nijak neosvětluje, proč by právě tato výše pokuty měla být přiměřená.

Závěrem pak žalovaná uvádí, že závěry správního orgánu I. stupně i žalované jednoznačně vycházejí ze spisového materiálu (především z výstupů kontrolního řízení), a nesouhlasí s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí – toto je ve všech ohledech srozumitelné a je řádně odůvodněno. Rovněž nese veškeré zákonné náležitosti – žalobkyně ostatně ani neuvádí, které konkrétní náležitosti by toto rozhodnutí mělo postrádat, a tak se podle žalované jedná o námitku čistě účelovou.

IV. Vlastní argumentace soudu

IV.1 Porušení zásady legitimního očekávání, uložení pokuty v nepřiměřené výši

Žalobkyně tvrdí, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady legitimního očekávání a že uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená. Odvolací správní orgán řízení v části zastavil a došlo tak k zúžení jeho předmětu. Žalobkyně je toho názoru, že snížení pokuty z 500.000,- Kč na 250.000,- Kč by bylo možno považovat za adekvátní, pokud by se dopustila porušení povinností v rozsahu, jaký jí byl vytýkán prvoinstančním rozhodnutím.

Dle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách (ve znění účinném od 15. 5. 2008 do 31. 12. 2014) se za správní delikt dle § 17 odst. 2 písm. b) tohoto zákona uloží pokuta do 3.000.000,- Kč.

Dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Správní orgán tedy za tento správní delikt může uložit pokutu v rozmezí 0,- až 3.000.000,- Kč. Žalobkyni bylo po snížení pokuty uloženo zaplatit 250.000,- Kč (resp. 251.000,- Kč), což činí přibližně 8,3 % maximální výše pokuty.

Z odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán při stanovení výše pokuty vycházel z hodnocení závažnějšího deliktu, tj. deliktu uvedeného pod bodem 2) výroku I., neboť i po zúžení předmětu řízení se týká většího množství nevyhovujících potravin. Tento delikt hodnotil z hlediska způsobu spáchání, okolností spáchání a z hlediska následků deliktu. V neprospěch žalobkyně byly vyhodnoceny skutečnosti, že potraviny byly nabízeny přímo spotřebiteli a že se jednalo zjevný (nikoliv skrytý) nedostatek, který mohl být odhalen v rámci běžné vnitřní kontroly. Ve prospěch žalobkyně pak správní orgány zohlednily skutečnost, že nedošlo k poškození zdraví spotřebitelů. Množství do oběhu uváděných potravin bylo, poté co bylo řízení zastaveno v části týkající se mandarinek klementinek a jahod, vyhodnoceno jako střední, tedy takové, kterým mohly být zasaženy minimálně desítky spotřebitelů. Odvolací správní orgán na rozdíl od správního orgánu prvního stupně nezohlednil ve prospěch žalobkyně skutečnost, že se správním orgánem při kontrole spolupracovala, neboť se jedná o její povinnost vyplývající ze zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

Odvolací správní orgán tedy znovu hodnotil závažnost správního deliktu a posoudil ji nikoliv jako střední, nýbrž jako nižší. Za pokutu přiměřenou spáchanému jednání a jeho závažnosti pak určil pokutu ve výši 250.000,- Kč.

Stran námitky týkající se porušení zásady legitimního očekávání krajský soud nejprve připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 10 As 155/2014 – 33, v němž kasační soud konstatoval: „K zásadě legitimního očekávání se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ Na uvedené Nejvyšší správní soud navázal

v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že správní praxe (v posuzovaném případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání. Stěžejní závěr tohoto rozsudku spočívá právě v úvaze, dle které správní praxe představuje překážku pro bezdůvodné excesivní trestání a nikoli tedy pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011-119).“

Porušení zásady legitimního očekávání lze tedy namítat jen při excesu z dlouhodobé a ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit určité rozdíly ve výši ukládaných pokut mezi individuálními případy ve shodném časovém období i vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat o něco vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svou represivní a preventivní funkci.

Žalobkyně v žalobě podporuje své tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání argumentem, že v roce 2013 došlo ke skokovému navýšení pokut ukládaných SZPI o 82% a odkazuje na výroční zprávy SZPI. K tomu soud uvádí, že z údajů uvedených na straně 52 výroční zprávy za rok 2012 a na straně 57 výroční zprávy za rok 2013 vyplývá, že v roce 2012 byly SZPI uloženy pokuty v celkové výši 35.545.650,- a v roce 2013 činila celková výše pokut 64.271.500,-. Jedná se však o souhrnné údaje, ze kterých osamoceně nelze činit žádné závěry relevantní pro rozhodovanou věc. Výroční zprávy SZPI neuvádějí podrobnější informace ohledně ukládání pokut za správní delikty a ani žalobkyně v tomto ohledu nic dalšího nedoplnila.

K rozsahu soudního přezkumu přiměřenosti ukládané sankce podle § 78 odst. 1 s. ř. s. uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, následující: „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“ Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že vytýkaná nepřiměřenost by měla kvalitu nezákonnosti v případě, že by správní orgán „(...) vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal v úvahu všechna zákonná kritéria, uložena pokuta by byla likvidační apod.“

Soud neshledal důvodnou námitku porušení zásady legitimního očekávání. Žalobkyně neprokázala existenci dlouhodobé a ustálené praxe, která by odůvodňovala legitimní očekávání uložení pokuty za spáchaný delikt v určité výši, ani vybočení z takové praxe. Správní orgán při ukládání pokuty vzal v úvahu všechna zákonná kritéria a nevybočil z mezí

správního uvážení, přičemž podrobné odůvodnění stanovené sankce v rozhodnutí správních orgánů nenese žádné znaky libovůle či zneužití správního uvážení.

Žalobkyně pro případ (ad eventum), že soud zamítne žalobu jako nedůvodnou, navrhuje, aby soud pokutu snížil na částku nepřevyšující 100.000,- Kč.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23 se podává: „*Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.*“

Soud neshledal důvody pro moderaci uložené pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Uložená pokuta je na dolní hranici zákonné sazby. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že v dané věci nedošlo k uložení sankce ve zjevně nepřiměřené výši, a tak zde nebylo prostoru pro postup dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

IV.2 Ostatní námitky

V dalších námitkách označuje žalobkyně rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné, tvrdí, že je v rozporu se skutečným stavem a s provedenými důkazy a spisy, a že neobsahuje náležitosti stanovené zákonem. Tyto námitky však žalobkyně nijak nekonkretizuje.

Vzhledem k obecnosti argumentace žalobkyně, soud může uvést toliko to, že podle jeho názoru byl postup správních orgánů v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí je vnitřně nerozporné, dostatečně odůvodněné a vychází z provedených důkazů. (V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak i žalobkyně uvedla, že „*nezpochybňuje, že k uvedeným nedostatkům došlo.*“) Napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti stanovené zákonem. V souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004-41, soud přezkoumal postup správních orgánů obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v jejich postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s., žalovaný správní orgán ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné zvláštní náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková